

“Espiritualitat i sida”

TROBADA MENSUAL DE PREGÀRIA (núm. 102)

14 d'abril del 2005
de 19.15 a 19.45 hores

Salm

El Senyor és el meu pastor: no em manca res.
Em fa descansar en prats deliciosos, em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna.
Em guia per camins segurs, per amor del seu nom;
Ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal.
Tu ets vora meu: la teva vara i el teu bastó em donen confiança.
Davant meu pares taula tu mateix enfront dels enemics;
M'has ungit el cap amb perfums, omplés a vessar la meva copa.
Ben cert, tota la vida m'acompanyen la teva bondat i el teu amor. I viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. (Salm 23)

Evangelí

D'aquell dia i d'aquella hora, ningú no en sap res, ni els àngels del cel ni el Fill, sinó tan sols el Pare.
(Mateu, 24, 36)

Una Visió d'un gran viatge

En ocasions, pensem que les coses podrien haver estat diferents i que tal vegada no vam tenir massa fortuna al escollir les cartes del joc de cartes de la vida, que tot hagués pogut succeir d'una manera ben diferent i que un xic més de sort no ens hagués anat del tot malament.

I avui, quan l'ombra de la mort s'ha posat en mi, sense rebutjar la seva mirada, penso en la futilitat de tal pensaments, i no puc deixar de recordar que sempre ha estat aquí, al meu costat, recordant-me lo efímer de la existència. I no per això cloure els meus ulls quan posi la seva mà en la meua espatlla, ja que sempre he sabut que algun dia trucaria la meua porta, com la de tots els mortals pels segles dels segles.

I encara que no tingui respostes per gairebé res, avui sé que el meu temps s'acaba i que aviat rés quedarà de mi i seré tant sols un record, un plany en l'aire, el sord brogit del vent entre els arbres a la tardor; seré com l'adéu honest dels amants, com el crit de dolor aferrat d'una mare, com el “fins aviat” dels vells amics.

Seré una mica tots i cadascun dels que em varen estimar en algun moment i estaré entre els records de la vida dels qui jo vaig estimar. I quan la porta s'obri davant meu no sentiré pesar algun pel que haig de deixar. ¿Per ventura podria ser d'una altra manera? Per descomptat que no. Me n'aniré tal com vaig arribar, amb les mans en les butxaques buides de la pretensió humana. Però el meu pas no vacil·larà, tindrà la fermesa del qui sap que està en pau, i quan la llum que no cessa de brillar en els nostres cors cansats m'inundi la consciència amb un fulgor desconegut abans per a mi, tal vegada m'envaeixi el vertigen del que no es pot explicar.

Allà estaran ells, els meus benlloguts i estimats mestres, ells que varen ser l'acció, el verb i el pensament del propi Buda i em guiaren amorosament en aquesta existència prenyada de sofriment. Davant d'ells, que varen fer que la meua vida tingués una transcendència i un significat, em postro amb el cos, amb la paraula i amb la ment i els rendixo el meu més sincer homenatge. I a través d'ells a tots els Budes i Bodhisattves dels tres temps. En ells vaig prendre refugi i els imploro humilment la seva protecció i empara.

I quan els meus ulls es tanquin i els elements que formen el meu cos es dissolguin per a deixar pas expedit a la meua consciència primordial i lluminosa, seré de nou el que en realitat mai vaig deixar de ser: un viatger en el melangiós passadís dels passos perduts, en busca de la felicitat que no s'acaba.

No soc, per descomptat, ni el primer ni l' últim que travessa els bardos de la vida i la mort en post de l'esdevenir. I seré també el gladiador que en la sorra del circ, amb l'orgull que tan sols dona el fer el que s'ha de fer, aixeca l' espasa amb la ma ferma i sense por crida al seu senyor: "Ave Cessar, els qui van a morir et saluden". I seré com el bon lladre, esperant el paradís juntament amb Crist crucificat.

No vesseu estèrils llàgrimes per mi, ja no estaré per veure-les, llavors, ¿Que més dona? Seguiu el vostre camí i tant de bo que sigui tant fructífer com el meu.

Us ho desitjo de tot cor.

**"Lama, Chenzresig, llum infinita, tingues misericòrdia,
que tots els éssers puguin aixecar-se del llit de la mort,
i realitzar el Dharmakaya de Buda,
la saviesa de la clara llum"**

Agus

Pregària

No hi ha ignorància, ni extinció de la ignorància, i així successivament,
Fins que arribem a la no-existència de la decadència,
ni mort, ni extinció de la decadència ni de la mort.
No hi ha sofriment, ni origen, ni cessació, ni camí (del mateix);
no hi ha cognició, ni assoliment, ni no-assoliment.
Per tant, ¡Oh! Sariputta, el Bodhisattva,
a causa del seu estat de no persecució de guanys,
i havent-se confiat a la perfecció de la Saviesa,
viu sense pensaments que l'envoltin.
En no estar envoltat en pensaments, res li fa tremolar, i superant tota preocupació,
aconsegueix finalment el Nirvana.
Tots els que apareixen com Budes en els tres períodes del temps,
desvetllen completament a l'excelsa, veritable i perfecta Il·luminació
perquè s'han confiat a la perfecció de la Saviesa.
Per tant, u hauria de reconèixer el prajnaparamita com la gran fórmula,
la quintessència de la gran Saviesa, la fórmula suprema, la fórmula incomparable
que amorozeix tot sofriment, veritablement perquè, què podria anar malament?
Aquesta fórmula procedeix del prajnaparamita i diu així:
Se'n va anar, se'n va anar, se'n va anar al més enllà; se'n va anar, transcendent-lo
completament.

Extracte del Prajnaparamita Hridayan Sutra
(Sutra del Cor)

Flames d'amor

L'oferiment d'un lllantió és...

- Signe per expressar el desig dels nostres cors.
- Símbol del ple coneixement en Crist llum del món.
- Manifestació humil dels nostres sentiments vers aquells que ja no hi són però que tenim presents.
- Signe de la nostra pregària vers Déu.

Podeu, si us plau, posar un lllantió damunt l'altar tot recordant aquells que estimem i que ja no són entre nosaltres perquè han assolit la plenitud promesa. Preguem també pels familiars i amics afectats i per totes les nostres intencions.

Parenostre

Basílica de Santa Maria del Pi
Barcelona, 14 d'abril de 2005
Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós